

שידיעת האדם בזולת אשר הם הנמלכות הוא ידיעתו בעלמותו כי אין עלמותו יותר מידיעת הנמלכות עד שידיעת האדם בנפשו והיא בהכרח ידיעתו בשאר הדברים לפי שהוא אם היה זולת הנה מהותו ועלמותו זולת ידיעת הדברים וזה מצדדו צדו כי עלמותו אשר זה יקרא חוץ לחי דבר יותר מידיעתו בעשויים במלכותו ולפי שהמהות וכן האדם היא הידיעה והידיעה היא ידיעת הדברים הנה כאשר ככל ידוע כבר קלק חלק מעלמותו ואם ככל כל הידיעה ככל כל עלמותו ולקוח זאת הידיעה וכן האדם הוא קלוק ידיעת האדם בעלמו אחר שהיה הידיעה בזולתו הוא ידיעתו בעלמותו ואחר שהיה זה כן בשכל האדם ר"ל שידיעתו בעלמותו היא ידיעתו בזולתו הנה כבר רלווי שיחשב זה בשכל הראשון אשר הוא בתכלית האחרות ללא שלמה שהיה פעל השכל היא הליור והיה הליור הפעלות והמליור הנה שלמות אחרת ההתפעלות ותמימותו ועלה לו היה השכל מוגנו יתפעל מוגלותו בעלם ר"ל ישיג זולתו בעלם וישיג עלמו צומקת ר"ל מלך וזה שקרה לזולת שהיה עלמו אונס אשר אין לו יקוד הנה השכל זו הוא המושכל בעלמו וכל הפנים וצדדו השכל הראשון אחר שלא היה צומה שישכילתו הרבנה כלל כי היה עלמו מתחלק אל היותר חקר והיותר שלם ולא יהיה עלמו בתכלית האחרות הנה יחויב שאשר ישכיל תמיד וכלל האדם דבר אחד ופשוט והוא עלמו ולזה לא ישכיל חלל עלמו ולזה לא כחצר זו שהוא ישכיל המושכלות פתולח ולא ישכיל שהוא קנה להם ולא ישיגהו בשלל ישכיל זולתו חסרון כי הרבה וכן ההעדריים יותר נכבד ומהקנינים ולא קנין ינאל לכל בעל קנין כמו שלא יראה האדם הרבה מהדברים יותר טוב ואשר יראה כמה דברים הפחותים המאמסים ובהשכילו עלמו ישכיל הנמלכות בפנים המושבחים והיה קנה להם וזה לא ישאר זו ית' עילניות ורצוי ולא סבלות וכמה כנמשך שכלנו והולכתו וכן הנמלכות והשתלמותו צם ובסדרים והדרגתם המגולאים צהם כן נמשכו הנמלכות והתפעלו וקודרו והודגרו והתפעלו וכן השכל הראשון בהשכל נפשו כי אין עלמותו יותר מידיעת הנמלכות בצד המיוחד לחי וצדו מתחדשת ובלתי מתחדשת ואין זה אלא כבורה הארונים אשר נמשך החוץ שהוא הקנה במלל הלורה הבלוית נמשך כאלו דוית שליור החוץ ללורה הארונים הוא הקנה בהמלל הלורה מוצלי בלים ועשיה זולת הליור לעלם ליורו וכמו זה על שהתיסק לחי ובקדימה לא שתמנה לחי אבל יותר שלמה ומעלמותו אז מללח חייב הנמלכות מליורו ית' כי ליורו הוא צלד שהנמלכות נמשכות ומושפעות מוגנו ולא ילטרך לכלים ועשיה אחרת זולת הידיעה והקדור אשר זו צם מוגנו נמשך הקדור אשר במלכותו והדרגתם ובכלל הנמלכות נמשכות לידיעתו המושבחת האחת המוקפת ומתחדשות ובלתי שתתחדש ידיעה ולא תתחדש והנה הפלח מלך הרב ז"ל להמשיך מלל כולל כל מה שחוצריתו זהו על שמשעט שמהו המושכל העליון מוחש ואז' הפרט הגדול יש צין ידיעת המושבחה צומה שעשה ידיעתו זולתו בעשוי הוא ודבריו צה מוצנים בעלום אחרי מה שהרמזנו הדבור באלו הדרכים ושלקח משלו בדרך שישכים עם מה שצארטוהו לא צומה שהעשוי זולת ואם עשאו כי אין זה כונה ולכן הארכנו צה ודע זה ולריך שתצטוב באלו הדברים ההם נמשכים אחר ידיעתו הקדומת קדימת קנה המושבכת אחת כפי מה שהם עליו והדברים ההם בכלל הם שלם אם מלימות נבדל שרפים עומדים מוגעל לו או מלימות חיש בעל חומר קים כחם רם וכחם או מלימות בעל חומר אשתנה החישים נמשך אחר קדר לא יפקד ולא שתנה שוליו מללם את ההיכל והנה ולא הנמלכות שנו לשלמה אין זו ית' טבע השלש כמו שכבר יחשב זה לפי שאלה הג' כבר יכללם המלל ולתתיר לך זה הקמק הגדול והוא ספק היותר חזק שבסקפות השלש כי יכל לחשוב שלש זידוע אשר זידיעה האחת והידיעה הוא הידיעה צדד לך האלנה רבינו משה ז"ל התר אחתי לודק וכי מה שישכיל הוא דבר אחד ופשוט והוא עלמו אשר הוא המלל האמתי והפיל אלת המלימות בכל אחד מאלה השלשה חלקים ואז' מלימות נבדל מלימות חיש קים בעל חומר או מלימות בעל חומר אשתנה קים בקדור להלרות לך ולהאיר עיניך שאין זו ית' שלם מלל המליור כי כולם שצים אל המלל וידועו ומתבדרים זידיעתו צומה עדיע עלמו האחד ומתקדשים וכן ההתפעלות והרצוי והשנוי וכל הסקרונות ולכן יחארוהו נביאיו בקדושה משולש וזה קודו כי שלש חלקי הנמלכות אשר הם שבור קומה להתדמות העלול אל העלה שצים אל מלל ומתקדש במלל הראשון האמתי ומקדר המלכות ומנהיגם ואין עם שלוש מלל הידועים כמו שהוא וכן הנבלה שאין עם שלוש מלל השכל והמשכיל והמושכל כמו חקרי דעה אבל עלמו ידוע לעלמו וזה אונת עלמו כמו שאין עם רצוי מלל התחריים כי חכמתו היא יכולתו אחר שכליורו יגישו הנמלכות והוא לרבוני אחר שמשלד ליורו ילאו כי ליורו הוא על זה האופן ובכלל כל מה שחראו נמשך ידיעתו והוא המושבכת לכלל הנמלכות בצורו האמתי וליורו על עלמו המושבכת

באר נרבוני לספר מורה נבוכים חלק ג'

והנשל היותר נמרץ בזה חללי הוא חליר כאלו הוא אצלה גדולה וכן עין הנמלא ירשמו
זה כל הנמלאות. ואלו אצות עלמה על שהיא היא הלירות ההם על שיגיעו צעלום און החקוי
והרוקם ההוא לא שיתרשמו אצלה אצות צעלמה כי זה וענין הנמלאות צעלמנו אצל
עלמותם המושבה אשר להם אצלה אצות צמחלמט או צנת העין ההם על שהם הם הבח
עין ההיא הפשוט הוא כל כך חזק וחקודש עד שמתהפך ומתרשם דמותם המוחמקס חליהם
חולה לו צעלום וחקבל כל אחד כפי מה צעטצעו כפי קרבתו וחקוי און האצלה כי הוא אל
ראי ולכן היה עם העלם הוא עם החחר יי' יי' אל רחום וכו' ונפטי זה לא היה חללי ית'
רצוי וקטוי והתחשקות חני יי' לא שניתי חין שניו כל עיקר כי הידיעות האנושיות כולם
התפעלויות און הנמלאות והנמלאות הם המפעלות ונמנו כאלו חני' יהוה יהי ויהי ית' וית'
און ואון וליוקר חלו הדורות וגדולתם החרכנו צמחר כל חלה הענינים ולמה ערתי
און הקמירות זין דצרי הפילוסופים בזה גם דצרי הפילוסוף און רשד צעלום והאצכו
הדבור בהם לחדם וקפמנו מה הקיע הפילוסופים האומיים אל זמח הקברח צדיעת האל
ית' ומהותו ומה הוא אצות קצרתם זו והשלמנו כל עניניו ובחרנו אצות הנלתי ידיעתו
צדיעתו והיתר הקסקות והקיר הנטייות והקמירות עד יצח הכל אל חמדות גמורה וידע
הכל כי בל יוכל וכל דבר לא יבחר און המולך :

פרק כ"ב ענין חיוב הנפלא כבר אצתי לך כי הרב ז"ל קודם הביאו ענין חיוב הביא צמרו
וחלי נמשכתי אחר כונתו ובכל מה שקדם ערמו זו ונשל חיוב העירותיך עליו
צרוב ובחתי לך ענינו לא חלטרך הנה להחריך ולהשיב מה שכבר נאמר רק על לו האזכרה
לדמות על כוננו ודי לך בזה ולדק הרב ז"ל שהפליח ענין חיוב כי נפלא הוא וחלד הפליח
צפירושו חין לחסד ומעלי העינים שיוכל לומר' זו שלח כיון אמרו מה שפרשו הרב ז"ל ועל
כף חני' שאלו לו חלה הדברים צממות נצוה וחף לו סלק הדמות הייתי מודה לו בזה ללא
מעל חני' הענין ההוא חס לא שהוא צעל חמר וחלו הפענינים כלם גשמיים חס הוא חס
וישר וכל החלמים ההם ולחמות דעתו ושהוא האכוון נמשל ההוא זכר לך דצרי חכמי ישראל
אשר עוררו חותו בהצנת חלה הקמרים וחני' ואכוור לך החכמים וכבר קדם לך החכמים
וכבר קדם לך כי השם ית' חינו עושה רע צעלם ורשונה לא העדר מוצה ומטותינו על
כן חני' ויצחו בני החלמים וכו' כי הנמלאות והלירות המותרות והשומרות והמקנים המוליות
מכונים צעלום כי הוא טוב והמוליות טוב צעלם ורשונה חל השטן ובכלל העדר המוליות
השלמות אשר הם הרעות חנים ומכונים צרשונה ולא חמלה בהם ומעלה רק צמקרה חלד
מה שהוא חמוצ צמחר לעולם והמליח חמר נוסח לחלו הלירות והיה עלמו צמח וההעדר
מוצעו ולא היה אפשר זו שקבל הטוב חלח בזה השעור וחמרו שטיו והתחלכו לא היה
רק צמח ירלה כי חין ההעדר וחמוצ כי חס בזה ההיולי וחלח צמולמות שטן כי לא ידעו
כי טצע חמוצ החמוצ זו ההעדר חמיצ זה לא היה חקוסק עליו כי ידע כי נמנע טצע
קיס וצמיה חני' ויצח גם השטן וכו' להמילצ על יי' זה בחמרו צקוף פרק י' עד שחליות
החמר השפל לפי מה שהוא עליו וחמוצ השטן החמיצ חמות ולרעות כולם כל זה גם כן טוב
להחמדת ההויה והמוליות ולא תהיה הויה צלי הפסק וחמר שהמות טוב צמקרה
וצמיות חני' צמיה ויצח גם השטן להמילצ על יי' וחרעב הרכבות כבר צמר חלה ד' רוחות
צמיות שחם ד' יקודות צמי החלמים יתח קיס ויותר וחמוצ כונו שקדם צמקרי יצ' כי שלשת
חמיני הרעות כולם פחות און הטורות וצמטע עתים והוא גם כן יש לו חלק חמד צמליות
למטה מהם והוא שחליותו צמקרה וצמיות לטצע ההיולי והלירות והכחות צעלם ורשונה
וקינתו לו רעות על חלה הדברים החרליים כולם כי ההעדר וחמוצ צמחר לא צמקש אשר
הוא מהעולם העליון הנפטר מהחלם אחר המות הנלתי והוא הדבר אשר חין להעדר שטון
עליו חני' ר' שועון זן לקיש הוא שטן הוא ילר הרע הוא חלחך המות הנה כבר צמר לך
שענין חמד צעלמו יכונה צג' השמות חללו וסכל חלו הפעולות המוחיות לכל חמד חללו
השלמה הם כולם פעל דבר חמד ירלה בזה מה שחני' צמקרי י' שערבות כלם הם העלמים
והוא חמרו הנה שהוא הוא השטן הוא ילר הרע וחלחך חמות ירלה שאלו השלמה בכלל
העדר ומשל זו צמלם חמותו רע והוא העדר והוא הנקרא חלחך חמות וכן חליו או עניו
והוא הנקרא שטן כי נמנו מהשווי או סכלותי ירלה זו כונו שחני' צבל העדר החכמה החמיצ
לרעות הנפלות זין צמי חלם וקלחם חל קלח והוא הנקרא ילר הרע והמלמה גם כן הוא
ילר הרע צמחה שחם ידמה חמיצ המותרות וישחוק חליהם ויצמחו חל החלדון. תחל יורד
וחמעה עולה וחמטין חוטל רעות וחוטל נשמה זהו שקדם צמקרי ח' שכל חלו הגשמיים לא
ישגם הפסק רק חלד החמר לא חלד הלורה ושחמנם ישגם הפסק הלורה צמקרה ר"ל ונפטי

באור נרבוני לספר מורה נבוכים חלק ג'

וכחצתי על היותי בתוך עפר ואפר והייתי עושה אותו עקר וצנחין ההשגחה זו והוא ודוק
זה העדר ואי אפשר לו לקבל הטוב והשלמות זולת מה שהוא בטבעו ולנאנע טבע קים ונאנע
זה הנאנע האחרון המורה על ההשגחה האנושית אחרי שנעו דברי אליהו אשר הכירו
לכחיה והתנבא וידע האמתות כאמר זו כי לא דברתם אלי נבואה כעבדי כאיוב כי זהו
היתר האנושי על ספק לדיק ורע לו וצלי בפירת הדרכה ואנחנו ניסקרה לאחד מן הנודעים
בעולם שהשיגו וזכמה יורה על שהיו החכמים ההם מפורסמים ושהנאנע יחס הדעות
הם אליהם ודעת אליהם הולך על דעת תורתנו לאמת תורתנו ואחר כן התחדשה דעת
ההשגחה אחר והוא הניחוס לאליהו והוא זה שיאננהו רבינו משה ע"ה זו והוא כונת
התורה וגער צאיוב על לדיק נפשו צללהים לא על לדיק נפשו ואלהים וצלשת רעיו חרה
וכו' לא ואלו נענה על זקום השאלה וירשיעו את איוב כי אמת שהוא רשע ומהם שאמר
כי הוא לגמול טוב ומהם שאמר שהוא רלון השם שיגמול רע לעושה טוב והתשובה אשר היא
צא אליהו כונו חכם אלהי והוא המצורך מהשם המצוה הגשמיית כי הוא מושפעת רם הוא
הענין אשר הושילו צללת ואלך ואמר שהענין המפורסם והידוע שהלדס יחלה כי המולי
מקרה משיגי החזק עד שיגיע לשערי מות ואם יהיה לו ואלך שינתייר בעדו אי זה ואלך
שיהיה מפני האלהים תקובל עתרתו והללתו כי לא ירלה השם צמות המות כי אם צמליחות
החיים והטוב ויכלל החולה ההוא ולא יהיה שם עתרה והללה מדוקת לכלל כי הוא ציד
השטן אם עתה אם אחר הזמן אמר' אם יש עלי ואלך וכו' והוא אי זה כח טבעי יעמוד
כנגד השטן יתחנן עליו ויחננו ויאמר פדעוהו וכו' כי יכלת הנבואי המוכוון לזקרי אשר זולד ההכרח
וכאשר קמר עניני הכלחן מחולי ושאמתו צבורו לצריחותו אמר' הן כל אלה יפעל אל פעמים
וכו' כי כבר אמרנו שלא יהיה זה תמיד ואחשוב אכי שירלה צוה האספר לרמוז על שאמת
ההללה וההעמרה תהיה צינני הנעמרות וצינני הצחורות ולפי שכתותיו הפועלות ולא לקפור
מה שפרשוהו אם צריעפת דם ואם צריעה? ואם צלשול כי זה טעות גמורה כי הוא צא לקפור
הפעמים לא צוה תהיה ההללה וכבר שם המלחך צין אלך ואמר' אחד מני אלך זה הענין
צארו אליהו לצדו והוסיק' גם כן מה שאמר' לפני זה הענין צמלר הנבואה צארו זה צמלר
ידבר האל אז יגלה כונו קדם פרק י"ח שהשגחה נבואית עליוהו אמר כי השעור הוא
משפע השכל האלהי הוא אשר שם דבר צפי הנבואים או כבר ישר נעשה הטובים ויגלה לו
כל מה שהוא גלוי לבעל שכל ואז יהיה ואלך מליץ צמלר ולבאר זה הדעת ולבאר עניניו
צספור ענינים טבעיים רבים כי מן האיש האחד חלקה רחיה על כל אישי המין כל שכן
שתלקה רחיה מואשים רבים על איש אחד ואמר והיות הנולחות חזקות כי הוא אחד ומג'
ויני הרעות ואמר זכר שם מפורסם שקיים ושמים ובקיל וכי מה לענין על אצלעות
נעשיהם צאיר הקרוב לנו צכאן נכנס הרצ ז"ל אל מנעמי הכוכבים ורמוז כי העליונים
פועלים צמחוניים על כן אם עשק רש וגול מנעמי ולדק תראה וכו' כי גורה וכו' עוד השורה
הכל ואמר' ורחיה העמרה כלה אליו ומה שמתת גלגל הירה והוא המדינה וצדוהו לזה אני
מפרש והוא מנסות וקראו ארלה אמר' כי הגלגל קנה לגלגל ההריות והשנויים בהיותו ומהפך
ירלה צהתהפך התנועה הקצונית ומהפך להורות שאינה גלגלית וצמתי מויר מוקומו צכללו
ואמר' כי הגרם השנויים מנועע תנועה קצונית צמחולות השם וקרא צמחולות הד' קצות
צמחולות הגלגל כדוריות ונפשו ושכלו ונשכלו ואמר' כי הוא מנעמי לפועל כל אשר ילום
על כי תכל ארלה וכלל כל הפועלות צלשקה חלקים אם לצמט אם לצרלו אם לחסד אם לצמט
צחליו ועניו וצכלל היקריין כאמר ופקדתי צצמט פשעם וכו' אם לצרלו והוא ההעדר הגמור
אם לחסד והוא הנולחות והחיים ושאר הטובות האזינה זאת איוב כי הכל צמולעיים וכפי
הכחות אשר יקרום אלה הנולחות והנולחות העליונות ויותר לך הקפק אשר צו נתרעות
מן האל ומדע כי כל אורחות יי' וכו' עמוד והצונן נפלאות האל ויסקים עם זה אמרם בני
חיי ומזוגי לאו צצמחל וכו' ויושכו הכחות והנולכים אשר הנה אל ואלכים אשר צשומים
ורוב מה שהרריך צצמחל ההוא הוא צמחר לויחן אשר כלל קבולות גשמיית מפוררות צצעלי
חיים ההולך והשומה והמנעמי כי שלש אלה הלורות המדוקות צהיליהן שלש חלקי לויחן
כל אלה הענינים יתה' הכונה צהם שאלה הענינים הנולכים צעולם ההויה וההפקד לא
יגיע דעתו להשיג איכות התחדשם כי הוא כפי התיחסות הקצות והמקוצים וצבע האפקד
וטבע המדומן והעורב צהם ולא ג"כ לליור מליחות זה הכח הטבעי צהם המהויה והמנהיג
והוא המלחך איך התחלתו ואין פעולתו דוונה לפעולותיו סכאמר' למה עשעה זה ולא עשה
זה אצל מואם וכחם על עפר ואפר ואיך ישתדל שתהיה וכו' ואלך הפליא צמחרו וצהצדלות
הפעולות הטבעיות ופעולות הנולכותיות והם אשר הפועל צעלום מן הפעולות הנולכותיות

הס אשר הפועל זמורן וכי האחד יעשה בטובע ובשלמות והשני זרלון כן ההצדל כן ההנהגה וההשגחה והכוונה האלהית לעניינים הטבעיים האוקנה אלה הכחות כפי זה שבטבעם לקבלם והנהגתנו והשגחתנו וכוונתנו האלושית לזה שמהניג אותו וכשגית אותו וככוין אליו כי תכונת הפעל כפי הפועל בהכרח ופעלתו בזה אמתו הנצדל זמורנו וגזרה הלל אלו גזרה שמים ית' וית' שמו וזכרו:

פרק כ"ד ענין הנסיון הלל הודיעך הרב ז"ל פרק י"ז כי ענין הנסיון אינו על דרך יסורין של אהבה לענותו כדי להרבות גמולו ולפי שכבר יחשבוהו הוא נקשר עם הדבור בהשגחה ולמה שכבר יחשב שהוא לנחמיה שידע השם אה בלל הזנוקה ההוא ומחר אמיתו בשם איך היה נקשר זה עם האוצר זידיעת השם ולכן היה נקשר זה הדרוש עם אלו הדרושים הקודמים בי לפי אמונת ההזון בנסיון תשוב ידיעת השם עם היותה חלקית שמהיה וקופקת חלילה לשם וכל חקרין אף בזה לכן הניח הרב ז"ל זה הפרק אחר הדבור בהשגחה וזידיעת השם ית' ובאר שאין ענין הנסיון להרבות גמול ולל לידע מה שלל ידע שלל להודיע שלל נודע ואוי' ענין הנסיון גם כן וקופקת ואלד וכו' ודבריו בזה מוצינים בעלמס ופעל בלורו על פרש ואות והוא אמרו לדעת כי איני יי' וקדישכם שהרלון בו בהכרח להודיע לל ומתבודד אף לדעת אה אשר בלצנד קשה אללי ואלד והנראה לי בזה כי האמת בעלמס כן הוא כמו שאמר הרב ז"ל אף האוצרים ההם כלאוצרים להזון ודברה התורה עמהם כפי מה שילוח להם והזן אמרו ובלוח היה ראוי שיהיה זה הענין על יד אצרהם וילחק ר"ל העקדה וכו' וכמו שמושכו וכו' וכבר ידעת אמרם אשר לל דברתי לאצרהם ולל לויתי ליפתח כי לל היתה כונת השם הענין אלל הנמשך זמורו ואמה יודע כי ואלך יי' דבר עם אצרהם צעמח העקדה ולכן הלל תפלח על היותה אחר ונהלך ימים וארכו הנועשים ונקשרו בזמנים:

פרק כ"ה הלא הודעתוך כי מדרך הרב ז"ל להקדים הקדמות לראות בהם בראשית הנועשה על ראשית הנושגחה וככה עתה ומתחיל לבאר החלק הגדול ומחלקי זה הספר והם טעמי החורה כל עלותם יען יסביחו הענפים עם השרשים והמתחיל ואוי' העניינים והפעולות יתלקו לפי תמינת תכליתם וכו' ודבריו בזה מוצינים בעלמס והזן אמרו שהדברים שירלה השם ית' יעשה בהכרח אלל שהוא לל ירלה אלל אפסר ולל כל אפסר אלל אה שגזרה חכמתו להיות כי כבר ידעת כי הפעולות האוקודרות זמורו ית' הם וקודרות ונהייעה וכל אה שיקודר זון ידיעה הנה הוא וקודר זרלון הפעול לל הכרתי עבטי שלל יחויב זמנוע הידיעה צמה היא ידיעה קדור הפעל ההוא זמורו כי יקודרו זמורו השני הפכים אחר שהוא יודע ההפכים הנה הקדור אחר השני הפכים זמורו הוא על תאר נוסף על ידיעה והוא הרלון וזהו אמרו הנה הדברים שירלם השם יעשו בהכרח ולפי שהיה הוא ית' היודע הנכבד לל יקודר זמורו אלל הנכבד ששני הפכים לל הפחות ואם הוא יודע שנייהם זוי' אלל שהוא ית' לל ירלה אלל אפסר כי לל יהיה חכם לל ירלה הנאנעות ולל יוכל בהם ואינם וקודרו הנושגח וגם לל ירלה כל אפסר כי לל הפחות אלל הנכבד והוא אמרו אלל אה שגזרה חכמתו להיותו כך כי רלונו הולך בנאלות כפי ידיעתו ולכן היה רלונו היא חכמתו ושיקודר אה הפעל הנכבד ושני האפסריים כה' אלצעות על ו' ויכלתו לל תחקר זרלונו והוא אמרו וכן הפעל הטוב צתכלית הטובה שירלה השם לעשותו לל ידלל בינו ובינו זמנוע ולל מושך והזן אמרו בתארו פעולות השם שהם צתכמה זוי' שחלקי הפעולות הטבעיות כולם מתוקנות וקודרות נקשרות קלתם נקלתם וכלם קצות וקצויות ירלה שיש ציניהם יחס ושהם פועלים בלוח ועל זה הקדור זוי' ולו נכתבו עלילות כי המליחות טוב בלי ספק ירלה שיצל ונהטוב השלם ובו השלימה הלור תמים פעלו וכו' תדעוהו שהכל נמשך אחר חכמה וקדור אלהי נקשרים קלתם נקלתם לל להצל ולל לריק אלל לתכלית והזן זה ירלה אה שאין מחלוקת בדבר ומחלקי המליחות כולם זין זה הדעת זין דעת הפילוסופים לבד הקדמות והחדוש צניזון זה האומר:

פרק כ"ו דע והזן אמרו אס לקלור דעתנו שהוא בלור אמרם שהשטן וקטרג צעמח הסכנה עליהם ירלה העדר דעתנו וקלורנו בטבענו ואמרו אס לחקרין חכמתנו שהרלון בו חקרין ללח שכלנו זון הכם אלל הפועל הוא בלור אמרם ולוחות העולם משינים עליהם והשחכל בזה ואמרו וזכרתי לך זה המשל מפני שכל בדצריהם ז"ל שוחט זון הלוחר לשוחט זון העורף ירלה שזכר זה המשל שחלקי המלות זין להם טעם לל שישחזו הוא שזוהו אמתת הדבר ר"ל שחלקי מלות השמימה זין להם טעם כי יש להם טעם והוא הכונה למיתה קלה עם קלות המעשה ואמנם זכר זה המשל מפני שכל בדצריהם ז"ל כי אמרו אה איכפת לי לקודשא צריך הוא לשוחט זון הלוחר או לשוחט זון העורף לל זין אס יהרגוהו או לל יהרגוהו

באור נרבוני לספר מורה נבוכים חלק ג'

כי הוא ללורך הזון הטוב ומזרח התועלת וישר צעיני הרב ז"ל לפרש זה הואמר אשר הובט שהוא זר אחד באופן שלל יחלוק על מאמרנו הכולל שכל מזלה לה קצה והוא הנרלה ושהיה הרלון בו שחלקי המזלה חין להם טעם והוא דבר ילטרך חליו הרב אחד כפי כונתו ונטל מותר טרשי הכולל ואמת טרשו השני יחד בזה הפירוש ודע זה :

סרק כ"ו והשנית קודמת בטבע ובזמן כבר ידעת כי הקדיונה הטבעית היא שבהולל הקודם לא יחויב שימלא המאמר ובהולל המאמר יחויב שימלא הקודם ובהולל בהפך כחדש לשנים והמי לחדם והזן אמרו וכבר הביא אליהם העיון ומיבה אותם המקרה כי קודמת ולאחות התורה זה ענינם כמו שקדם בהקדמת זה החלק :

סרק כ"ח מאד נגלה הרב ז"ל באמרו ועוד הביאה התורה להאמין קלת אמונות שאמונתם הכרמית בתקון עניני המדינה כלאמונתו שהוא ית' ימר אמו צוי שימרהו

ואם הוא ית' בלתי נחפעל ולכן אמו הביאה התורה להאמין והקצה בזה כי ההאמין חין להם הזק בזה האמונה כי אמונתם דמיונית ונתן להם בזה זה הדמיונות שימאסוהו עם אשר דמיונית אשר לא יספיק שכלם ליותר וכן השעור והוא למה שיגיע בו וכן התועלת להקיר המצב ויגיע וזה תועלת להכנס בזה הוא שוכן עמהם חלל שיגיע לו היות ומוטו שיאמין בזה שאינו כי חכמתו תאיר פניו בלתי יאמין התפעלות חלל ויבין כונת התורה ויעלים קודה ואני נפלא על הרב ז"ל חלל חלל הספיק לו זה וזכרו עוד חס אישים אחרים ואמו' והבן וזה שאמרנו באמונות וכו' ואני אמלתי מאמר להכתיב ישראל על זה והוא אמרם חמו' ר' זרכיה הלוחות ארכם שעה טפחים כביכול שהיו שני טפחים בידו שלמי שאמו' והיה העולם ושני טפחים בידו של ושהו ושני טפחים שהיו ופרשים צין יד' ליד זהו לשונם בזהות רבה ובאשר תסתכל בזה תמלא עיניו כולל כל מה שאמרנו הרב ז"ל בזה ויאמר כי הלוחות והם כלל התורה שני טפחים בידו של וני שאמר והיה העולם והם הדעות האמתיות בחלן הנמלחות וביחוד בנמלח האמתי הראשון ושני טפחים בידו של ושהו והם ללמד מידות ועולות ולהקיר העול והמחשך ושני טפחים שהיו ופרשין צין יד ליד חללו הם וממלע שלקח מכל אחד משני הקודות והוא כמינת אמונה שהיא הכרמית בהקיר העול ואם אינה נמכימה עם המליחות באמונה שהשם ית' ימלה אמו צוי שימרהו ולפי שכל אחד ומללו הג' יחלק חס אל השולל חלל ומחייב ואם חלל המזהרה והמזלה נתן שני טפחים בכל אחד וזהו ודע זה כי הוא נפלא אחד נמכים לדעת החכם ומזרח דצרו ומגלה הקצה :

סרק כ"ט למה שהיו רוב הטעמים אשר נתן הרב ז"ל בצולות אשר יעלם ענינם הוא להרחיק ע"ז הביא הרב זה הפרק בקצות דעות הלחצה ותאר קפריהם ועניניהם

לאמת בזה הטעמים אשר יתן בצולות רק שהם הפך הדעות ההם אך לריך שתיין כי קלת וזה שספר ומפרי הלחצה הכונה בו מה שזולת זה וחתה יודע מה שאמו' הרב ז"ל כי זה הקשר לא חובר על החכמה העיונית וכי כל דבר שיבחרוהו לך מונה שהתבאר בחכמות הכונה להביך קודות התורה חס ומעשה בראשית או ומעשה אורכה או זולתם וככה לריך שתיין שמה שהביא אמלח קפרי הלחצה איננו ערום אחי זה ומעלה בגלוי קודות התורה וחתה צנפך שתיין מה הביאו לאמת טעם אי זו מזלה ומה הביאו לגלות בו סתרי התורה ולא חלריך בזה פן יאמרו לי דין גלי רזייה לדקחם היא בגרין ציד החוטב ר"ל המניע היתפאר הגרין על החולב בו וחת התנועה ומקבצת על שמיניע הגלגל הוא הלורה וכי הוא נבדל אך שכרחה ממוטו שהוא זולתו בשלח לא זולתיות החלק לכל לצד ולקח הרב ז"ל שאמו' על פלחות ההבדלים ההם אמילני חקלים השלם חלו הכוננות כולם בטבע לוי שידע העיון הטבעי ולא הקפיק לו שיקראם שגיונות עלויות חבל נמכעות וערב חלה עם חלה להעלים התחיל לתתור על אמנתם ולזייף דעותם ופרסם כנגדם ויקרא צסם יי' חל עולם קריאה כוללת ומליחות הלורה והתמשך העולם ומחו ירלה התחיל לתתור כנגדם צסהוכבים והגלגלים הם הלורה ולזייף דעותם נקמותם העולם אשר היו מוציאים כן להשפיק אמנתם והוא שהגרם השמימי בכללו הוא הלורה כי לא יצינו עלה ועלול ושהעולם ילטרך חל פועל ומדש חף חס היה קדמון ופרסם כנגדם ויקרא צסם יי' חל עולם קריאה כוללת ומליחות הלורה והוא חל עולם ר"ל מכהיג העולם והתמשך העולם ומחו והוא יהיה כי הוא הנמלח אשר ומחו יגיע כל נמלח והוא קודו ודע זה ואמרו ויסקפיק בחלו מועבה לטבעים החקודיים רמו לאמרו כל תועבת יי' אשר שכל עד שיטעון צמופתים ושבו המטה נחש ומה שראו ושמוטו צמועמד הנכח ולולי זה השעור אשר התפרסם עתה בצויות בכללם באמונות ומליחות השם כמעט היו ימותנו בחלו הזמנים יותר משוטים וכן הימים ההם חלל צענינות אחרים זה המאמר כולל הרבה ומחשוב שמהם ענין הקומיעין והשמות והשדים וחולתם ומה שאמו' שהיה

מנהג ותמיד נתחלת היום בחדש תמוז הוא לפי שנאמר פרק הוא המהפכות המסרון הפך
המהפכות התוספת אשר היום עושים בו חגס ארצות הנולדים אשר מנהג ארצותיהם בידיהם
הא לולדת שכל הנוודה צע"ז בפרק בכל התורה כולה וכל הכופר צע"ז כללו נוודה בכל התורה
כולה והצנן זה כי כל התורה כולה לרועה האחרון הוא לכפור צע"ז כי זה שהתחילו בו
לצרכם אצונו ע"ה וכל אצונו ע"ה כמו שאז' והשלים הבונה ואחר שהתכלית האחרון
הוא זה הנה צהגיעה התכלית כבר נוכל כל זה שהצנצורה:

סרק ל' ואלה הם עניני דברי הצרית אשר כרת יי' למחות הטעות ולהאזין ציי' וכבר צאר
ואז' הפך מה שהיו דורשין אותו עוצדי ע"ז וככה צענין האלות:

סרק ל"א אמרו כל אשר יהיה דבר שלא יושכל לו ענין כלל זה הטעמה כי כבר יאז' התוריי
שים למלות תכלית אלהי לא יושכל לנו ולכן קשר ואז' ולא יצא למועלת
ואם יצא למועלת אי אפשר שלא יושכל כי לנו נתנה התורה:

סרק ל"ב בשתתבונן בפעולות האלהיות ר"ל הטבעיות ירלה והם אשר זון המנהיג אשר
הוא שרו של עולם עוד אצ' וכמו זאת זאת המנהג צעלמה זון המנהיג

ההוא צעלמו צאו לדברים רבים בתורתנו כי הענינים התוריים והלכות הטבעיות כולם נתנו
מרועה אחד ומנהיג אחד כי התורה ענין אלהי והצנן אצלו צאצו והיה דומה אז כללו

יצא כציל צומינו זה שיקרא לעבודת השם וילוח להמון מה שלוח המסודים אצונו צלצבם
וכו' ויאמר השם לוח אחכם וכו' וכבר ידע הרצ ז"ל כי הנפש תצרח וזה והחיר השאלה אצל

אנכם תתוריים הקשו קטיות אחרות ואני אגלה לך סודם הם חשבו שהשכינה הוא אור
אלהי ואינה דבר מוח' ומאמת הבורא ית' ואם למעלה שם מציון עזרו והאזינו שהקרבנות

צנה להתנודת השכינה צמקש וצומחה יי' גם להתאחדות הספירות אשר האזינו שהם צלתי
כצלות אהשם כללו הם אשר נקראים אצונו שכלים נפרדים ונתנו לכל קפוייה טבל דומה

לעצם הגלגל אשר נכהה ודת חקד כנגד דלק פחד כנגד אצדים וכן כולם אצונו שרוב
הקרבנות הם כנגד תפארת שהוא הסקד והוא יי' כרוב דברי התורה וזהם איוודים לאלהי

הארץ ואחר שנתנו שרשים רבים על דויון אלה הסדורים אצונו כי צהקריצ הקרצן ישלם
משעט אלהי הארץ אל הספירות ההם יתאחדו ויהיה ריח ניחוח ליי' והוא אצונו את קרצני

לחויי לשיי והשכינה תשרה בישראל ויהיה צתורם יי' ואצונו ואם הוא אצנת שהקרבנות אין
להם כונה צעלום אצל להרחיק וע"ז למה הקריצ כח קרצן צלחתו זון התצה ואז לא היתה

ע"ז וקודם הקרצן וכצעו אצונו אי כח עוד על הארץ ואצונו הנציח למה הקריצ עולה טלה
חלב צהלה הפלשתיים על ישראל ועליו עולה כליל ליי' ונעבה והתלוצדים אשר שגהתיים צנת

הלאוד היו אצבים על זה שאינו אצנת שלא היתה ע"ז צנת ללח כח זון התצה כי כל עוד
שחדם נוכל צעולם יש ע"ז צעולם כי אם אשלא יוכל לפנות אליה יפנה אל האליזים

או לא יענה לכן הקריצ כח ואצונו וזולתם ואני איני אצונו עלויי אצנת אם הקרבנות
מכוונים צעלום אם לא כי אין זה אצונו עליו הנה צנה הוא פירוש אצל אצונו עליו להצדיק

דברי הרצ ז"ל ואני אצונו' כי אלה האוקישים ולא האצתיים הקושיא לא הצינו דברי הרצ ז"ל
אם האוקישים כי הקשו על זה שלא אצונו הרצ ואם האצתיים כי קצלו הקושיא והלטרבו

להתייה צהניח אה שאינו והוא שיע"ז צשאין שם עוצד וצאור זה כי רצונו אשה ז"ל ע"ה
לא אצ' שטעם הקרצן הוא להרחיק וע"ז כמו שראו האוקישים והודו האצתיים ואם הוא

כושך מוצו אצל אצ' שהעבודה המורגלת לנח עב כללו הוא איווי העבודות ההם וכשא פכים
למנהג וכתן אקוס למורגל וזה איווי העבודות ההם לעשותם לו ית' שישתחו לו ושיקטירו

לו אלו העבודות הוא שהיינו רגילין צהם לעשותם לצבראים ולענינים ההם ובאלו הוא אושכל
ראשון שהאלוה ראוי שיעבד צאלו הקרבנות וההיכלות ולא היינו יכולין לעצם צלצתי עבוד

צהם אה שנאצינה צאלה ולוח ית' כמו שהיינו עוצדים צאלה העבודות לללויים או ללוהות
ההם ככה נעבוד ית' כדי שמתאצת צזה אצונו צו לא צלוה הקרצן להרחיק וע"ז

אצל לוינו צו לעבוד צו השם ית' כמו שהרגלנו לעבוד האלוה צו כמו שנעבדו צתפלתנו
וצתענינותנו ואם כוכל לעצדו צצב לצד והיא העבודה האצתית ואם כן רצונו אשה ז"ל

שאז' אם טעם הקרצן התרסק וע"ז למה הקריצו אלם הראשון או נח ונענו צו ואם לא
היתה ע"ז ובלעם למה הקריצ קרצן והתסובה אצתית צזה היא שהם הקריצו הקרצן לעבוד

השם ית' צו לא להרחיק וע"ז אצל כמנהג לעבוד השם צו ושאין טעם הקרצן להרחיק וע"ז
אצל טעם הקרצן צאצת הוא העבודה לשם צו כמנהג ונה שצויל ללוותיו הוא ההרגל

והמנהג אצני שלא יוכל להצנע אלהתפעל לויי שהוא אלהינו וכמו שנאצין שהשם ית' יקבל
תפלותנו ולעקומו ואם כוכל לעצדו צצב צלי דצור והוא המכוון צעלמו ורשאוה כך אצוין

באור נרבוני לספר מורה נבוכים חלק ג'

שהשם ית' יקבל קרבתו ויעתר לנו גם ואם נוכל לעצדו בחפלה עלי מעשה הקרבן ולזאת הקבה עצדו נח ושואל חולתם והחצודות צועשה הקרבן יעלה הוצעשה צו ית' וששל לצבנו אל כפיס אל-אל צעוים זאת היא התעוזה האוחית על זאת הקרשיל לוי שיחזיק בדברי הרב ז"ל ואיני תוהה על האוקשה שהיה חכם צעקלא וטריאל לא בחכמת הדבר אבל אפלא על כל החכמים שראיתי ענינם וידעו צוללכת ההגיון איך הודו ונתנו לה' אוקוס על דברי הרב ז"ל עד שהולרכו לחלוק על המוחש ולהניח ע"ז צעת שאינה והסתכל צה וצמה שירה אותך על כי כונת הרב כי הוא זה שאמרתי י"ך לא זה שחשצורה אצרו לא גזרה חכמתו להניח ויני העצודות ההם והעתיקם לא אצו' אפני הרחקת ע"ז אבל אפני שלא יוכלו לקצול להניחם כענין החפלה והלום אללניו היום ובהשאר העצודות נמשך הסחלקות ע"ז וכמו כן אצרו כי פלשר היה זה הוין און העצודה ר"ל הקרבנות על כל הכונה השפית ודמס אל הלעקה והחפלה צו שיתחלפו צפחות ויתר צקורצה אל הכונה הראשונה אונס קוד דור הודצר כבר פקשו לך הרב ז"ל וזה שהשלים באצרו והציגהו אצל והסתכל צו ירלה שהקרבנות צכללם וכל העצודות ההם אינם אכוניים צעלום ראשונה אבל לא גזרה החכמה האלהית להניחם לנצח לטצע ההרגל:

פרק ל"ג ומלתם את ערלת לצבכם כווי לקושי ההתפעלות ולנלתי השועע כאלו יש עס אשך אצדיל לצלתי ירשום צו הזולת:

פרק ל"ד למה שהיה יחס צין הקבה והאוקוצב עד צעהסתלק הקבה יסתלק האוקוצב והיו צרות אקצות האלות אשר יתכם צלתי עוונדות וצפרטו העולרה אשר היחה הכונה צה הפך ונכה ע"ז למה שע"ז כבר צעולה און העולם וזולתם און האלות אשר כבר אצדה הקבה להשתנות הזמן והשתנות עניני האוונה גם צלי השתנות הזמן זה שצדיל להללחת איש או אישים רבים יזיק אל איש כענין צוללכת הרפואה כי זה שיצדיל ללשטים אפשר שיחליף לחיש אחד והיה כראה וזה שיחויצ השתנות התורה אחר השתנות הזמן והשתנות הקצות והאוקוצבים צלר אפשר לתורה שחגייע תועלה עד האישים כליש איש ציחוד בי אינה ואללכת הרפואה ואם היא רפואת הגופות והנפשות גם לא תצחר צוון אבל תהיה כוללת צכל זון וצכל אוקוס כי על הרוב צצחר הנלות וחלוק זה נונכע וצחן צעכלך זה הדרוש והחחיל זה שלריך שדעעהו גם כן שהתורה לא תציט, לצדדים זרים והאשיל זה ואצו' כי התורה היא ענין אלהי ויחויצ שהיה אשעפה אשפט העניכים האלהיים ועלך צצחון העניכים האלהיים ר"ל הטבעיים אשר התועלות ההם הכוללות הנוללות צזה הנה עס זה יש צכללם ויחמיצ וזה חזקים פרטיים כוטר על פני ארץ להשקות פני האדמה ויחיו צזה האשטים וכבר יחסוף עדה זה אשעפה והשמש אשר צלור פניו חיים וכבר יכה על ראש חלוש צדך ויחיתתו והשגחה האלהית לא תונכע און הטוב הרב צעצור הרע הוצעו וככה זה שתרלה התורה לנצוד מדעת או מדה או מעשה וועיל לא יציט אס יגיע היזק לאחד וצני אדם זהאשיל צזה דצור התורה צלשון צני אדם הכרחי צקצולם וצלוונתם כפי הדעת האצורי ואפשר שאלח ואלכשי העיון יליץ ויפגע צזה שהורגל צו ויפכהו להאצין צהשגחה או יגיע היזק לאדם זה אס ישועע לצבדיו ויעצוד ללוכו אפני רלון זולתו ולפי זאת הצחינה גם כן אין לתוהה מהיית התורה לא תאלס צכל איש ואיש אבל צככר יחמיצ וליאות אשטים לא תשליעם ההנהגה והיא התורה האלהית כי הלורות טעצעיית הוינייות לא ימנו כל זה שראוי צכל איש ואיש יחויצ צהנהגות התוריות כי הכל התורה והלורות הטעצעיית אאל אמד ופעולה אחת והוא ההשעפה וכולס נתנו ארועה אחד והוא שרו של עולם וכמו שאלה הלורות לא ישליעו כל האישים ככה העניכים התורניים לא ישליעו כל איש און האישים ולא אפשר להם וחלוק זה נונכע וכבר צלרנו שלנונכע טצע קים ולפי זאת הצחינה כו' ואונכס יכון צהס התקנות הכוללות על הרוב ונתן כח להרצה און הדצרים לבית דין הגדול לתקן כפי האפשר כמו שיצחר וליך שתהיה צהשתנות הזון והאוקוס והקצות והאוקוצבים הנה כונת התורה הראוי להצורה ולהצדון צה חיים לא הנות כי עץ חיים היא לאחזיקים צה והטיב צלצורו חלה האלות אשר יעשה אותם ומי צהם ולא שימות צהם:

פרק ל"ה והבן זה כי הוייהד לעלמו הם יקראו אותם אלות שצין אדם לאוקוס כי כפי השלמות הוא המדרגה והלקו צוליות וההתאחדות צו ית' וגם צלועיים רבים יציא לענינים שצין אדם לצברו כי כפי לעותתו ושלמותו יגיע וצונו טוב או אקצילו אל זולתו: פרק ל"ו כי האוניים שהוא צוקרה וצה שיחייב התודעת על הדעות ועל מעשה העול ירלה ויחויצ שיוסיף להם און האוקרה שהוא וצה שאצו' איך עס אונות התעוזה יתקן וישוד לטוב טעצעינים:

פרק ל"ו היו מציאים לחשוב בהם או היו חושבים שהם יעשו מעשים נפלאים ונולדות הכמות ובקבולות לא תפלה וזה כי כוונתו שיאמר אין רשע כל נמלא ונמלא יס לו קבולות בלתי צעלות תכלית כי יש יחס בין כל לורה ולורה וחיוב שיחס כל נמלא יתחלק כפי כל נמלא ונמלא שיתחב אליו גם כי בהרכבתם יתילדו יתקיים חכמים על כן אנו' אבונלר אלפראצי כואאר בחלק החכמות אונם רבינו ושה כוונתו שעיין באלה הפסוקים נתן קצה חכמת אמתית שקמוך הכשוף לכוכבים והוא אצורו וכן יתשבו שהפעולות ההם צעקות איתם יעשה להם הכשוף הם מייני עצודות לכוכב ההוא וירלה אותו הפועל או הוואאר ההוא או העשון וזה יעשה לנו וזה שכלה דע זה והפלא ומוני ולפי דעתי הוא הנרלה אלל חכמי ישראל באורם למה נקרא שום פנים שוכחיים פווליא וכו' ירלה כי צעודה ההיא ירלה הכוכב ההוא ויעשה וזה שלא היה עושהו וכבר הודעתוך כי חס עניני החכמה לא הביאם הרב ז"ל בזה הספר אלל לבאר סמרי תורה ומה גם עמה וקפרי ע"ו לא יועילו ולא יליבו כי תוהו הנה על כן לריך לך שתחזוקן אצורו ורוב וועשה הכשוף הללו יתנו בהם שיהיו העושות נסים על כל פנים והביא צפרט וזה שקרוב זהולת המים עד שילאו המים ויעלו צדד והצן אצורו הנה כבר התבאר לך אמת הוועין למה כונה התורה לאותן הצרכות והקבלות בדרכי הצרית בין יי' ובינינו ויחדם וזולתם והוא הפך דברי הקותר והעלה בידך אלו הנפלאות וואאורי אמת הוועין ושארם כי לויח חן הם לראשך כי כל מה שנתאמת נכיוכו הוא וותר גאור ונפיש לפי זה השרש כל דבר שיש בו ומוס רפואה אין בו ומוס דרכי האצורי רפואה הקפית או נכיוכות רק שנתנה שנתאמת הנכיוך כי זהו ונפשו הנכיוכות ולדק באצורו כי לויח חן הם לראשך עם שרמו ב'ו' גם כן על מה שקדם בזה הפסוק ומה ואלד הנויב לתאר ההוון באצור כי הרבה פעמים יתשבו ההוון העניינים הווקריים קבות עלמות וזה כוונתו שאנו' חקטנו' רליחת עומן כצריקת צדק והצן אלו הנפלאות גם כן דעו אותם איך הוועין כנגדם ובאלו לא בארו התורה אלל לקתור תורתם כי השלימה וזה שהתאילו אצרהם אציו ע"ה :

פרק ל"ח זה וצורר בנפשו :

פרק ל"ט על שהחכמות על העצדים אכזריות על כל הצדושים אחר הפילוסוף ויתח אלק חיש על והרמאות על הרע הוא ויתח אלק חיש טוב צעד הללת חיש דע :

פרק מ' ימצא נחמה על ונקרהו כי ירגיש ויבחן כי הוא ון ושיגי החזר :

פרק מ"א ולא טרייד ענייך ורעיויך עונשין הנה צוואון כאורם עין תחת עין כי הכונה לתת קצת הפסוקים לא קצת דברי התלמוד והפסוק אנו' כאשר יתן ווס באדם וכו' ועם כל זה יש לי בזה שאלו' בו בתלמוד דעת ישוע פנים בפנים כל ווי שראיתי ון הוועינים בזה הספר כפילוסוף וואחפלק הסכיונו שכלה הרב ז"ל בזה הדעת אשר רמו עליו ישוע פנים בפנים ואלו השעייעו זה כי זה אצורו חכמי ישראל זה על שכלה להם ככה וזה אינו מדרך הרב ז"ל וחס הוא כן כבר אצורו ככה למה לתת קצת הפסוקים לא קצת דברי התלמוד אבל הנרלה לי באצורו ועם כל זה יש לי בזה שאלו' בו בתלמוד דעת ישוע פנים בפנים שכלה בו שאף בדברי התלמוד יש לי דעת על שלא יתלקו על וזה שאצורו הפסוק ורפי וזה שפירשו הוא שני שחקר אצור יחוקר אצור וכונן שכלה ויושר הוועטו וזה כי הם אצורו עין תחת עין אמת אצור ווון או איכו אלל עין וועט ת"ל עין תחת עין ולא עין ונפש עין ירלה בזה שעיין תחת עין הוא וזה שיתנהו הדין אבל לא עין ונפש תחת עין ולכן יתקורו אצור בענין שלא יתקורו שיהרגו בו וחס אי אפשר בצד יתן ווון ובכלל הם לא הזכירו אלל על שלא יהיה עין ונפש תחת עין לא על שלא יהיה עין ונפש תחת עין אפשר כפי האיוונן וחס כבר יוכל לראשך ומוני הוועט ככה בזה הספק עבר האורה ולא בא למונע עליהם ווס כאשר נתנו אלל חס כן נדע בודאי שיעות בו כפי חלשתו וצנין גופו ומוני ומה שדוועה לזה והוא וזה שכלה לי בזה כפי דברי הרב ז"ל וואאר התלמוד כפי ונלחו :

פרק מ"ב הוא וצורר בנפשו :

פרק מ"ג אמנם ענין קצת הקצה וואורקמות והוא שיהיה שיעית היי האדם צוונחה עם שותמויד וכו' ובענין לוס כפור קצתו גם כן שהוא כותן דעת התשובה וכבר ידעת שלזה ההקש וצורר גדול בעניינים הטבעיים כי ישרתו בו ז' כוכבי לכת כולם וכן הוא עוד בעניינים התוריים כי התורה אלהית תחלונה בטבע תויד ועוד שתשלים העניינים הטבעיים באופן וזה כי הטבע וחס הוא חכם אינו צעל ונחשבה והשתכלות ולכן לא ישער כל וזה שאפשר והתורה שבור כלי והשגחת השם ית' אשר חוץ שכל לכל צעל שכל ויוחייב שהנהגתו תהיה באופן השכל וכל הנהגה ובאופן יותר שלם והערת צני אדם ונחתם ונפני זה יתקע

באור נרבוני לספר מורה נבוכים חלק ג'

זו נשופר כמו שנאמר בנשנה תורה עורו ונשכחם הקילו ומתדאחכם לא כמו שפירשו התורניים שהם ללמד גזרה ולהתחלשות הספירות ושהוא הנכלה באורו אשרי אלם יודעי תרועה והגן אשרו זהו גם כן הוא מזה שהתורה חלוקה זו ירלה פהול והתחלות הלת ודע בי כל זה שרלה התורה והשליך ון המנהגים הקדומים אשר לין זו לז ע"ז השליה חותם ונשלה פנים למנהג כל עכן שהם מזה עימים השכל והוא אשרו והיותו זהה הפרק וכו' ובזר זכר ארסטו וכו' וכן כל זה שיש' בדרשות אל תקרי כך אלל כך זהו ענינו ואני מושב עם זה קנה עלויית כלותה ואל לזה שאמר הרב ז"ל בנבואה והוא שהבט המלצה ירלה בזר יש לו שם אשוקף ובזר יתנו בקדר באורו גם נפסם בשלה ואחר שפועל האללך ודרכו ככה הנה נוכל לז' אל תקרי כך אלל כך והעד ונאמר ר' עקיבא אל תקרי כוכב אלל כוזב כי זה לא נעשה על לז מליפת השיר והוא והענן זהה עד שיהיה נושט כלי שגן כוזב:

פרק מ"ד הבן אשרו זה שהוא הכרחי לכל צעל דת שיאמינהו וכו' :

פרק מ"ה אמרו ולזה לזכרה לזינו זהר המוריה זהיותו הגזרה ון ההרים אשר עם זה ראה על זה שהעירותיך עליו כי כל זה אשר תוכל התורה להשליך ולישט פנים למנהג כללתי יש זו הקתכות וע"ז שמשלירה ולזה בחר לזכרה לזינו ע"ה זהר המוריה זהיותו הגזרה שנהרים אשר עם אלל פנה למערב כי זהה היה העקר אשר הוא הפך עובדי ע"ז שפונים למזרח נגד לזיחת אלוהיהם ויחד המערב כי בית קלש הקדשים מוערב והסתכל אשרו וידוע שהלשטים ההם היו זוכים ליכולות לכוכבים וכו' ולזנו לנו סכנה היכל לשנו ית' ירלה לא לכוכבים ונשים עם הארון שיש זו עני לזרות לא לזרה מיוחדת לכוכב אלל מיוחד לשנו ארון הצרית ארון כל הארץ ארון שנו לזרות שבהם אנכי ולא יהיה לך שמורים על מליחות ית' והרחקת השניות וכו' עוד נתן טעם היות הכוכבים עם על הארון ואז' שהוא לקים מליחות האללים בלזכות ההגון עד שמהיה התורה והנבואה בלזלעות אללך לא בלזלעות ללזים ואז' ובזר כודע שפנת לזכות והגן כל זה שאמר זהה הפרק כי כל ענינו בלזות והנה כלל הכל ובזר קמרים נפלים ואז' הכל שג לירח המוקדש אשר היה קנה לירח י' מפני שיתחדש הפעלות נפסם אללם עוד אשרו שיקבלו מלות השם ית' המישרות וירלוהו ודע זה :

פרק מ"ו התבונן בדבריו כי כולם ערבים ונעיונים לידועים ואלל הפליא הדבור זהם והטיב באורו ונשלמה הכונה להפר החסיה בין זני ששחו עד בלזות והוא הסכלות הקניני וזין שדיהם ובזר בלרו חמאים ז"ל ענין לא אלוה ושהרלון זו דבר בלתי נאלל אשרו שהם לא שפסוק מעבודת דברים נאללים צעלום עד שעבדו למינות ולזרות מלזות לשון קתום לא דים שעובדים חמה ולזנה וכוכבים ומזלות אלל שעבדו בנבואה שלהם ובנבואה עם הלל והוא העדר האור והתחקה בלזר דעות הגשם והוא רוזו אל הלירות המשובות אשר ישענו שיתחייבו והם לזינס כלל העדר ומימינים צוללים ודע זה ולדק בלזותו כזר נמשכו טעמי אלה החלקים כולם על קדר וענינם נפלא ואלל כי כולם יושבו על השרש הלודק שנתן שכל אקר היה החטט יותר גדול היה קרבו מוזין פחות יותר ולא אלל אחר שילל מזה הקדר עד יצטל בעבורו השרש הוא ולא יהיה זה הטעם חרש צעניין וזוק זה הטעם אשר הוא לחכמי ישראל כי הוא נאות אל כונתו בנתינת הטעמים והוא אשרו כי כונת כל אלה הפעולות וכו' והתבונן זו והגן אשרו גם כן ואם יהיה ענין המרי צעניין ר"ל שיאמיין וכו' יעמוד כנגדו כי שריפת העולה ריח ניחוק ליי' חהו הנאלל ז"ל אשרו וכן הוא בלי ספק מפני שהוא להקיר דעות ע"ז שנו התורנים להקשות על דברי הרב ז"ל צעניין הקרצן והא בלזר על לז הקלור והוא לחתי מוכים עם זה שפירשנוהו כי השם ית' השליך מיני העבודות ההם אשר היו עבודות מימינס לללוה והעתיקם מהיותם לנבליים שנסעו ללוה ומשך ומנו שעבדו לשט ולא עבדו ע"ז כי הספיק להם שישארו על מעשיהם ויעשום לזי שילהו ולו ונעם ון העבודות ההם צוולטו לא היו מוקצלים זה והיו עובדים ע"ז כי אחר שצוולטו ההם היו רגילים להקריב הקרבות לנשט ללוה ולא היו נאנעים אל אס ישאעוהו ון הללוה העתיקם הנה בהעתיק ההם אל הללוה האמתי והקיר דעות ע"ז כזו שאם היתה אז עבודתם בממלה והלעקה אל הללוה לזד הנה בהעתיקם אל השם ית' יוסרו דעות ע"ז ולא הם צעלום עבודה לללוה רק בזכות שנית ככה הענין בקרבות ואם יתחלפו בחות ויתר בקרב אל הכונה הראשונה כמו שנאר ואין זהה זהה שיקשה על הרב ז"ל ולא קתירה על פרושונו זו והסתכל זהו והתבונן אשרו ואין ספק שהמליים לין משלות שיעתקו מושט אל נושא כושפט זו וקרה אלל אלו המעשים כולם ומללים :

באור נרבוני לספר מורה נבוכים חלק ג'

זשה לא הבין דברי הרב כלל ולכן לא ידע מה הביא חזיו חל זה ואשר לריך שמדעוהו הוא כי כונת הרב שעם הפנות ומשנת השלם והשיגו השם ית' עד יהיה השם לו כי חשק זו וידע שזו אי אפשר שיקרה לו זין ומיני הרעות כלל וזהו אשר הבין ר' שזוחל חזן חזון מדברי הרב ז"ל והוא האמת אך לא ידע למה יכלל רע חס הוא צוקוס סכנה יותר מזולתו ור' זשה לא הבין כונת הרב ז"ל ואז' כי זין זקוס לזה הספק כי הוא צעזיל שכלו לא ישים עלונו צוקוס הסכנה וישמור עלונו וכל זקרה חלל חס כן ידע צהכרת שאין לו לירוח זמנו זה וזהעדר הצנת דברי הרב ועזיבת הדרוש כי הדרוש הוא שאם יהיה זין חלק מהרגים לא יוכלו להזיקו והחרצ פושטת קציבו כי מעצור צויס חתך חזי וכו' ואשר יותר זו כל חלו הספקות הוא מה שזכרו כי הענין הזכיח להשגחה ולהחלט זויס הזקרה הוא השופע ההוא השכלי בהיותו דבק עזו כי אחר שהוא דבק זו ומתיחס חזי ומתיחס זו ונקשר עזו הכה עלזותו החזתי והוא לורתו הוא אחד עם הנדלל וכאלו שכל הפועל הוא לורתו ולכן שז פועל לא זתפעל וכאלו יחסו על השכל הפועל יחס הגרס השזמיני חל הנדלל והוא חז צודרגת הנזולות הזחתימות העיונות ולכן אי אפשר שיקרה חז לחיש ההוא זין ומיני הרעות כולם כי הוא עם השם והשם עזו והוא חזרו חזל זוי שחלשי צקרצו ר"ל והוא לורתו החזתי לא יגיע זו רע כל עקר כי חזינו זוטצע ההויה וההפקד חז' ית' חל חירח כי חתך חזי חז' יי' לי לא חירח זשה יעשה לי חדס ירלה יי' כי נדצקתי עזו והוא חלקי וצאורו זשגיס ומשקיף זו ושזמר חזו הכה זין לירחא זין השפל וזה יוכל חדס לעשות זו וחזי ומתיחס עם השם וחזי ומתיחס עם השפלים וזהו חזרו והתצוקן צשיר של פגעים וכו' עד שחז' שחמה חזו יקרה שמעצור צולחנות חרצ פושטת וחמה על דרכיך לא צציתך עד שיהרגו חלק זשזחלך ורצנה זיזיזיך חליך לא יגע רע צשוס פניס והטעם צזחח השזיירה הגדולה צחיש הזה כי צי חשק חשפלטהו חשגצוהו כי ידע שזי והוא זין העליונים לא זין התחזוכיס ולכן יפעל צהס לא שיתפעל זשה וחזי חזור כי תכלית תורתנו להקיף חיונתנו צזה הגדר זהו אשר הצנתי מדברי הרב ז"ל צענין ההשגחה והוא הנאות בעלזו כפי העיון הפילוסופי ויסכים עזו הזליחות צזה שזפורקס זשהשגחתו צנציחזינו השלזויס ולא צקפור הזוחש והזקובל אשר הוא כזושכל וצוצע הזליחות יתן כי חזור זוטצע חזחזיר והוא רוח יי' כוללה זו צשלם עווד הגיע וחזרנו צהשגחה והחחחד זה. עם זשה שכתצנו זו והותר קספק ר' שזוחל זן חצוק וכל זשה שהוא זמינו ויחחחחח דברי הנציחיס צהשגחה ית' וית' הזשגח:

צרחי לזושגח:

פרק נ"ב והבין זה הצאור כי כצר רזוז לך דעות התורה ומעשה התורה :
פרק נ"ג והתבונן חזרו ולך תהיה לדקה כי כשחלך צדרך זועלות חזרות כצר עשית לדק לכפעך הזשכלת כי שלזות לה חוקה הכה הלדקה לך תהיה :

פרק נ"ד החכמה היא הגזורה היא אשר יתצחר צה צזופת זשה שלמדכוהו זין התורה על דרך הקצלה זהו שרש גדול זזנונו ולכן היו קספריס ההס אשר יתצחר צס זהו ככונת התורה על דרך חזות כזו שחז' צפתחיה צזה החמיל וצזה השליס על כן חזרו השקועיס צככונה כי התורה הזיחודת חלל היודעים היא חככונה כי היא תכלול השלזות צדעות וצזודות וחזין חתצות זזוה צצח צדת חז צככונה אשר תלמדנו צזופת

על דעות חזורה חז צחורה אשר חוכן השכליות ההן זקוצולות

כפי זשה שיחות להזון וצצירוש חבות פירש חז

צחורה זדות הפלים חלו זלות זועשיס

טויציס והס זיני העצודות

והזודית הזויעילות לצני

חדס כלס קלחס עם

קלחס כי צאלה

חפחתי חחס

יי'

וצריך שנדמה נפשותינו אל הסדור אשר בראשון ית' וית' :